

imala ali žito ali ribo, in ubila sta mnoge žene ter iménje njih jemála sebi. Prišla sta na Bélo Jézero in bilo je pri njiju ljudj drugih tri stotéro. A v to dôbo se je priključilo, da je od Svetoslava dánj (davek) pobírat prišel Jánj, sin Višátin, in povedali so mu Belojézerci, kakó sta dva vólhva izbila uže mnoge žene ob Volgi in ob Šéksni vódi, ter da sta zdaj prišla semkaj. Jánj, izpítavši (izprašavši), čegôva sta smrda (podlôžnika), in zvédevši, da svojega kneza, pošlje k tistim, ki so bili okolo njiju, ter jim reče: „dajte ta dva smrda sem, ker sta mojega kneza!“ Ljudjé tega nijso poslušali. A Jánj pride sam brez orožja. Rekli so mu njega družína: „ne hodi brez orožja; osramé te!“ Ali on velí družíni vzeti orožje, in bilo je dvanajst hlapcev ž njim. Otíde k njim do lésa. A ljudjé so stali, izpolčivši se (v réd se postavivši) protivu njemu. Kadar je šel Jánj s topôrcem (sekíro), stopijo od njih trije možjé in pridó k Jánju, rekóč mu: „vidéč ideš na smrt; ne hodi!“ Potem so se súnili nánj ter jeden je grešíl Jánja s topôrom, a Jánj je obrnil svoj tôpor in udaril ga s tiljem (zadnjo stranjó sekíre), in rekél družíni, séči jih. Ali oní so zbežali v lés, ubívši tu popa Jánjevega. A Jánj, všedši v grad k Belojézercem, reče jim: „ako ne ujámete vólhvorov teh, ne pojdem od vas tudi léto dníj.“ A Belojézerci so šli ter ja ujéli in privédli k njemu.

(Dalje prih.)

Kratke pripovedke.

Čevljar.

Ljudevit je bil sin bogatega trgovca. Imel je mnogo lepih igrač in lepih knjižic. Domá je imel učitelja, ki mu je vse lepo razlagal ter se je po končanem nauku tudi ž njim sprehajal po prekrasnem vrtu, ki so ga imeli oče poleg hiše. Čudno, da Ljudevit pri vsem tem ni bil nikoli vesel in zadovoljen.

Necega dné se je Ljudevit sprehajal z učiteljem po nekej ulici. Sprehajajoč se, prideta do neke hiše, iz katere se je slišalo veselo petje. Ljudevit postoji in reče učitelju: „To je pač zeló bogat človek, ker takó veselo poje.“

Učitelj, ki je dobro znal, da je to ubog čevljar, reče Ljudevitu: „Stopiva v hišo k temu veselemu človeku!“

Ko stopita v hišo ubožnega čevljarja, vpraša ju čevljar, kaj bi rada. „Prišla sva,“ reče Ljudevit, da vas vprašava, zakaj ste zmirom tako veseli in dobre volje.“

Čevljar mu odgovori: „Jaz pridno delam po ves dan ter si zaslužim toliko, da morem pošteno živeti. Vse moje zaupanje je pri Bógu in Bog mi pomaga, kakor vsacemu pridnemu človeku. In zdaj recite, zakaj bi ne bil vesel?“

Ljudevit se vrne z učiteljem domóv in odsihdob je bil vedno vesel in zadovoljen, ter je pogostoma mislil na ubožnega čevljarja.

Mali Peter.

Mati so večkrat pripovedovali malemu Petru o preljubem nebeškem očetu, ki je vse ustvaril in nam vse daje, česar potrebujemo. Peter je ma-

teri obljubil, da bo dobrega Bogá vedno ljubil in vse storil, kar je njemu ljubo in drago.

Peter ni šel nikoli spat in tudi ni nikoli vstal, da bi ne bil molil k dobremu Bogú v nebesih. — Kadar je šel z materjo v cerkev, sklenil je svoji ročici in je prav lepo in pobožno molil. Nikoli se ni v cerkvi oziral sèm in tjà, ker je znal, da bi to druge ljudi v pobožnosti motilo.

Na ulici, domá, z jedno besedo povsod se je védel takó, kakor ga so njegova dobra mati učili in kakor Bog otrokom zapoveduje.

Tudi vi otroci bodite taki, kakoršen je bil mali Peter, in Bog in vsi dobri ljudje vas bodo radi imeli.

Otročje igre

v pésecah.

XII.

Kadar otrok lovi luno in zvezde.

Moj glaváček,
Kopitláček
Gléda v nébo, dlàn iztéza,
Pod oblake s prstom séza,
S prstom séza in se sméje,
Luno vidi, zvézde štéje.
Lépo zvézdo rád bi típal,
V lice rád bi luno šéipal.
Skríje luna tólsto líce
Za obláke, za meglíce;
Skoči zvézda na nogé,
A po nógah na stezé!
Bra déte se za njó,
Róko nese pred sobó:
Teče zvézda in beží,
Teče déte in loví.
Tam je béla rimska césta,
Zláta kóla, zláta pésta,
A konjíci
Srebrníci,
In vozníki
Medeníki —
Tamkaj zvézda se spotákne,

Déte moje se primákne,
Zgrábi, príme jo za láse,
In potégne zvézdo náse.
Déte néma še žepóv,
Nese v koši je domóv,
Déne v hiži na polico;
Na polico, na deščico,
Da k večérji zvézda svéti
Srédi zíme in po léti.

XIII.

Cvílimóz.

Cvílimóžek,
Débel móžek,
Ima hláče
Dopetáče,
A trebúšek ves napét,
Da ne móre ž njim na léd.
Če za trebuh kdó ga stíska,
Glásno cvíli, ténko piska
Skózi usta, skózi nós,
Zgôraj v súknji, zdólaj bós.
Še bi skórnje rad imél,
Da na nóge bi jih dèl,
Ako bi mu trebuh dál
Prikloníti se do tál.

M—l.

Tolmáč.

XII. Kopitláček se majhen otrok imenuje zató, ker z nogama „kopitlá“ ali bra.

XIII. Cvílimóz je otročja igrača od kávéuka, podobna trebušátemu móžíčku, kateri zapiska in „zavíli, če mu kdo trebuh stisne.